

- Hãy mua sách in hợp pháp để ủng hộ các Đơn vị xuất bản và các Tác giả

ThuVienOnline

“Tôi nay ở trọ trần gian Trăm năm về chốn xa xăm cuối trời”

Xin được mượn một câu ca nổi tiếng của nhạc sĩ Trịnh Công Sơn để làm tựa đề cho bài viết nhỏ này. Không phải ngẫu nhiên mà cuốn sách thứ hai của Nguyễn Hồng Công lại được đặt tên là **Ở trọ trần gian**. Hơn hai năm trước, tôi đã gặp Nguyễn Hồng Công - nữ tác giả của cuốn sách này - giữa một chiều cuối đông lạnh tê tái, trong căn nhà trọ cấp bốn trống tuênh toàng. Nơi đó, chỉ có những tấm ảnh cưới không có thật, nhưng chúng lại đem đến hơi ấm, truyền cho cô sức mạnh, để tiếp tục sống và tiếp tục hy vọng về những điều tốt đẹp nhất trên cõi đời này.

Chính nỗi đau và sự vô vọng kéo dài đã làm Công chai sạn đi. Cô hay ăn nói tưng tưng, bất cần đời, khiến cho người khác phát hoảng. Nhưng thực ra cô đang run rẩy, sợ hãi và hy vọng vào một phép lạ huyền nhiệm nào đó. Cô đang phải chiến đấu với chính bản thân mình, để đứng giữa đời và không ngừng nuôi hy vọng, dù chỉ là một chút nhỏ nhoi.

Khi giới thiệu tập *Khát vọng sống để yêu* của Nguyễn Hồng Công sau đó, tôi đã viết như thế. Quả thật, khi giúp Công làm cuốn sách ấy, tôi chỉ nghĩ đơn giản là sẽ mang lại cho cô một niềm vui nho nhỏ, có thêm nghị lực để tiếp tục sống, để tiếp tục đối mặt với số phận và thử thách của cuộc đời. Bởi cô gái sinh năm 1978 này đã hàng chục năm phải sống chung với chiếc máy lọc máu nhân tạo. Thận của cô đã hỏng hoàn toàn. Để đảm bảo sự sống cho mình, cứ hai ngày, Công lại phải vào bệnh viện rút hết máu trong người ra để lọc lại, loại bỏ đi chất độc. Vì thế, cô không thể rời xa bệnh viện quá hai ngày. VẬY mà...

Tôi không ngạc nhiên khi *Khát vọng sống để yêu* đã được bạn đọc trân trọng và đón nhận. Nhưng tôi bất ngờ bởi cuốn tự truyện và tác giả Nguyễn Hồng Công đã làm được những điều vượt qua khuôn khổ một cuốn sách, ấy là mang lại nghị lực, niềm tin, làm điểm tựa tinh thần cho rất nhiều những số phận éo le và mảnh đời bất hạnh khác. Có không ít các bạn đọc trẻ đã coi Hồng Công là “thần tượng” để mình noi theo. Nhiều em bé khi đọc sách của chị Công đã ngoan hơn, chịu khó, dũng cảm và chăm học hơn. Nội dung cuốn sách *Khát vọng sống để yêu* cùng những lời tâm sự của Nguyễn Hồng Công đã được hàng ngàn Blog trích đăng và “tái bản” lại. Hàng trăm diễn đàn tuổi trẻ đã tự bàn luận sôi nổi về tác phẩm và tác giả này. Bây giờ, nếu tìm kiếm qua Google trên mạng internet, chỉ cần gõ tên tác phẩm *Khát vọng sống để yêu*, hoặc *Nguyễn Hồng Công*, là bạn sẽ nhận được hàng vạn kết quả dễ dàng.

Ở trọ trần gian chính là sự tiếp nối của *Khát vọng sống để yêu* và hơn thế: đó là những lời tri ân của Nguyễn Hồng Công dành cho bạn đọc đã và đang ủng hộ mình.

Cuốn sách này được chia làm ba phần: Phần thứ nhất, gồm hơn 30 bài thơ được Nguyễn Hồng Công viết ở tuổi 30, có tên là *Ba mươi mùa thu*. Phần thứ hai, (chiếm số trang nhiều nhất), mang tên chung là *Ở trọ trần gian*, gồm 40 bài viết của tác giả về cuộc sống thường ngày. Phần cuối cùng có tên là *Đồng cảm bạn bè*, gồm một số ý kiến, cảm nhận, thư, thơ... của các "Ngôi sao Blog" viết về Nguyễn Hồng Công.

Mùa Thu với các nghệ sĩ thường đẹp, nhưng buồn. Với một cô gái ngày xưa thì 30 mùa thu là tuổi “đã toan về già” và nhiều tiếc nuối. Với một người đang mang trọng bệnh, vẫn khao khát được sống, được yêu thì 30 mùa thu quả là nhiều suy tư.

Vào một buổi sáng đẹp trời, Nguyễn Hồng Công gọi điện cho tôi từ số máy quen thuộc 0986877937: *Đêm qua em thao thức mãi không ngủ được. Em đã viết mấy dòng. Không biết đó có phải là thơ hay không? Em vừa gửi qua email cho anh đó.*

Tôi mở nội dung được gửi từ hộp thư: hongcong78@gmail.com và đọc ngay:

Người đàn bà khát yêu

Thèm từ sự vá vúi

Thèm cả sự thờ ơ

Đau

Muốn yêu

*Dù chỉ một lần
Trái tim này, anh không vẽ lên được
Mắt em đầy nước
Anh thì bèo dạt mây trôi
Em thì đứng đó xa xôi đợi chờ*

Tôi không khỏi bất ngờ, cầm máy điện lại cho Công: *Chúc mừng em! Đó chính là thơ. Rất thơ nữa là khác. Em nên viết nữa đi. Viết tất cả những gì mà em muốn!* Thế là Nguyễn Hồng Công bắt đầu làm thơ. Cô đã viết liền một mạch hàng chục bài.

Thơ của Nguyễn Hồng Công hầu hết là tự do, phá cách và rất ngắn gọn. Cô không bị lệ thuộc vào vần điệu, hay niêm luật của các thể thơ truyền thống. Cảm xúc bị dồn nén chất chứa bấy lâu trong lòng đã giúp tác giả vượt qua những rào cản thông thường dễ dàng.

Đọc thơ của Nguyễn Hồng Công người ta cảm nhận được sự đau đớn đến tận cùng, sự chân thực đến run rẩy và buồn vui đến cháy lòng của một con người luôn khao khát được sống và khao khát được yêu. Dường như trong thơ của Công, những câu chữ đã biến mất, chỉ còn cảm xúc mãnh liệt đang dâng trào đến sôi sục.

Những khi chỉ có một mình, với Nguyễn Hồng Công thơ là tất cả. Thơ là điểm tựa cho cô những lúc muốn gục ngã, buông xuôi và phó mặc cho số phận. Cô đã nương dựa vào thơ, vịn vào những câu thơ ấy mà đứng lên. Thơ đã giúp Công quên đi nỗi đau có thật, quên đi bóng tối và thần chết đang rập rình đâu đó.

Ngoài những bài thơ nói trên, Nguyễn Hồng Công còn có 40 bài viết khác cũng đầy chất thơ về cuộc sống thường ngày. Nguyễn Hồng Công rất có duyên với những tản văn. Nhiều mẩu chuyện nhỏ được cô viết bằng cảm xúc lãng mạn và đẹp như một bài thơ văn xuôi. Đọc chúng, người ta hiểu thêm về Công, về bạn bè của cô. Ta hiểu thêm cảm nghĩ của Công về những người thân yêu nhất và những người cùng cảnh ngộ. Và cuộc sống này, cho dù còn rất nhiều nỗi đau và nước mắt; cho dù chỉ như *Ở trọ trần gian*, nhưng vẫn đáng yêu và đáng sống biết nhường nào! Bởi theo nhạc sĩ Trịnh Công Sơn thì:

*Nhân gian về trọ nhiều nơi
Bâng khuâng vì những đôi môi rất hồng*

Nguyễn Hồng Công thường nói: Cô tồn tại được cho tới ngày hôm nay, nếu chỉ nhờ nghị lực của bản thân, nhờ sự chăm sóc của cha mẹ và sự tận tình cứu chữa của các bác sĩ thì chưa đủ; mà quan trọng là tấm lòng của bè bạn và đặc biệt là sự động viên của bạn đọc gần xa. Bởi thế, Công muốn dành cuốn sách này để tri ân với mọi người.

Bởi thế, khi đọc xong *Ở trọ trần gian*, tôi tin là bạn sẽ thấy lòng mình thêm nhẹ nhàng, thanh thản, trân trọng cuộc sống và tình yêu của chúng ta hơn.

Hà Nội, tháng 6 năm 2009

Nhà thơ ĐẶNG VƯƠNG HƯNG

Xin trích giới thiệu một số bài viết ngắn trong “Ồ tro trần gian” của Nguyễn Hồng Công:

Ngứa, gãi và dị ứng

Tôi hớn hờ nói với bác sĩ điều trị:

- Em báo cáo với anh là từ hôm em suýt bị cấp cứu đến nay là hai tháng em không phát sinh thêm bệnh nào mới nữa anh ạ.

Bác sĩ cũng vui mừng theo:

- Tốt quá, đây là câu nói anh muốn nghe nhất đấy.

Tôi cười tít mắt:

- Có lẽ những thứ độc hại ngoài đường gặp em nó chán, nó lại quay đi mất rồi anh ạ.

Anh cười:

- Anh chỉ muốn được nghe những câu như thế này từ em thôi.

Chú Long đứng bên phụ họa theo:

- Thế này thì bác sĩ thất nghiệp rồi.

Tất cả đều sung sướng và vui lắm.

Rồi tôi lại toe toét cười.

Vậy mà chưa kịp vui sướng lâu thì hai ngày sau tôi lại phát hiện thêm một người bạn mới “đáng yêu” nữa...

Tôi bị dị ứng, mặt mũi sưng vù, mẩn đỏ. Mụn nổi đầy mặt, ngứa và... bắt đầu gãi.

Đôi mắt của tôi, nó sưng và to lên nhanh một cách khủng khiếp. Mắt to như thế vậy mà muốn nhìn cái gì tôi đều phải nhướn lên mới có thể nhìn rõ mọi thứ được.

Dị ứng thật rồi, bản tình ca gãi và ngứa là đôi bạn thân bắt đầu song hành.

Hôm đó là đến giờ vào viện, khi nằm lên giường lọc máu thì mắt hơi sưng và đỏ. Sau khi lọc máu xong thì mắt không mở ra được nữa. Nó sưng to như hai quả cà chua chín mọng nước.

Một tay thì để nằm im bất động và hai cái kim đã nằm gọn trong tĩnh mạch để lọc chất độc ra và trả lại nguồn máu mới cho cơ thể. Đó là nguồn máu sạch.

Một tay thì bận gãi, ngứa khắp nơi, mặt mũi, chân tay... gãi chỗ này chỗ khác lại ngứa râm ran khắp cả người như trên người...

Ước gì có nhiều tay thì hay biết mấy. Tay thì gãi mũi, tay thì gãi mắt, tay thì gãi chân...

Lạ quá, những lần dị ứng trước thì thường khi vào bệnh viện mắt sưng to và lọc máu xong mắt sẽ nhỏ lại. Nhưng lần này thì ngược lại hoàn toàn. Khi vào bệnh viện thì mắt nhỏ nhưng khi ra khỏi giường thì mắt sưng to. Nó to nhanh đến ngạc nhiên. Ai cũng ngạc nhiên. Còn tôi thì khó chịu vô cùng.

Ngứa.

Gãi.

Mặt đỏ phùng phùng.

Kết quả là tôi bị xước hết mặt, chân tay chảy máu vì gãi.

Vừa ngứa, vừa mệt, vừa khó chịu thế này thì phải gặp bác sĩ điều trị thôi. Vậy là lại đến gặp bác sĩ điều trị (việc này tôi không muốn một chút nào cả). Bác sĩ khám, anh kê đơn và tôi vẫn chưa biết chính xác là mình dị ứng về cái gì nữa.

Theo bác sĩ nói, có lẽ tôi bị dị ứng thời tiết cũng có thể lông của con chó hay con mèo, cũng có thể là hương thơm của bông hoa nào đó, có khi là bụi... vân vân, nhiều lý do lắm.

Uống thuốc mười ngày đã khỏi, dừng thuốc, đến ngày thứ mười một thì lại bị lại. Sưng vù mặt lên, hai mắt không mở được nữa.

- Lần này thì phải đi khám dị ứng thôi em ạ, để xác định cho nó chính xác. Bác sĩ điều trị của tôi nói.

Tôi vẫn vót vát:

- Vâng, em sẽ đi khám, nhưng... em sợ nhập viện lắm anh ạ.

Bác sĩ viết giấy và tôi lên thẳng phòng khám dị ứng, của khoa khám bệnh bệnh viện Bạch Mai, xếp giấy từ sáng đến hơn mười giờ trưa mới thấy gọi đến tên mình. Thở phò, cuối cùng cũng đến lượt.

Giọng anh phát số văng vẳng bên tai:

- Của em chưa khám được, phải xuống dưới kia làm lại thủ tục nhập vào máy đã.

- Ô, em tưởng từ khoa Thận nhân tạo giới thiệu là khám được luôn mà?

- Sao lại tưởng, không được đâu, xuống làm lại đi.

Vậy là tôi lại chạy từ tầng ba xuống tầng một mệt mỏi muốn đứt hơi, không nhanh có khi hết giờ.

Gọi điện cho bố mẹ:

- Con không khám nữa đâu, mệt quá rồi, không biết có đủ sức leo lên tầng ba nữa không.

Bố tôi động viên:

- Cố lên con, phải khám cho biết chính xác là dị ứng cái gì để uống thuốc chứ.

Lại xếp hàng để vào máy, may mà là buổi trưa nên có ít người nên cũng nhanh.

Lại leo lên tầng ba xếp giấy, tôi nở nụ cười thật tươi kèm theo câu nói:

- Anh ơi "Tưởng" đã có đủ giấy tờ rồi đây ạ.

Anh nhìn tôi:

- Được rồi, ra ngoài kia ngồi chờ.

Và anh ấy lại để giấy của tôi xuống cuối cùng.

Lại xếp hàng từ đầu.

Vậy đó.

Chờ mãi, cứ ngồi và chờ thôi: "Sao nhiều người mắc bệnh thế"? Câu hỏi này chẳng ai trả lời được nhưng tôi thì cứ hay hỏi.

Đúng mười một giờ mười phút thì bảng điện tử nhấp nháy hiện lên số của tôi. Vẫn chưa hết giờ khám, may quá. Vào phòng trình bày với bác sĩ là bị bao nhiêu ngày và uống những thuốc gì rồi. Khi gặp, bác sĩ sẽ bắt buộc tôi phải nói chính xác cho các bác sĩ biết mình đã dùng thuốc gì. Nếu không rất dễ bị kháng thuốc và uống vào cũng chẳng có tác dụng nữa.

Thấy tôi vào phòng khám mà mệt mỏi quá rồi, bác sĩ cũng đồng cảm.

Tôi trình bày:

- Cháu xếp hàng từ sáng cơ, nhưng vì chưa vào máy ở tầng một nên cháu lại phải chạy xuống. Khi lên thì lại xếp từ đầu cô ạ.

Cô có vẻ hơi buồn:

- Khổ thân cháu, sao họ không lưu ý đến chuyện này nhỉ? Bắt con bé chờ đợi chạy lên chạy xuống thế cũng đủ mệt rồi.

Tôi cười:

- Cháu bị những chuyện như thế này là bình thường cô ạ. Tranh thủ lúc chờ đợi có khi cháu lại nảy ra ý thơ lạ đấy. Cứ xếp hàng đến khi nào họ gọi đến tên cháu thì vào. Chẳng sao cả, cháu quen lắm rồi.

Nói với cô vậy thôi nhưng tôi mệt mỏi quá, dường như tôi kiệt sức rồi thì phải.

Tự nhủ với lòng mình:

- Tôi ơi, hãy cố lên nào!

Ôi, cái vòng luẩn quẩn theo chu kỳ rồi, cứ năm đến sáu ngày là lại sưng vù mặt ngứa và gãi, và khô và rồi lại cứ như thế, như thế.

Mệt mỏi, mình thực sự mệt mỏi. Mệt mỏi lắm cuộc sống ơi!

Thật là mệt mỏi. Nhưng tôi vẫn phải cố gắng, phải cố gắng nhiều hơn nữa, cố gắng không ngơi nghỉ.

Dù là cay đắng bao nhiêu, dù là đổ mồ hôi và cả nước mắt, tôi vẫn phải cố gắng, cố gắng nhiều hơn để cuộc sống thấy rằng tôi không phải là một người chỉ có thất bại. Để thấy rằng ai đó yên tâm hơn khi đối diện với những khó khăn của mình và gia đình mình.

Tôi không nghĩ mình cười suốt ngày, mặc dù tôi có thể làm được điều này. Cuộc sống phải có lúc vui, lúc buồn thì mới gọi là cuộc sống.

Tôi không được xinh như các cô gái khác, tôi cũng chẳng có dáng dấp cao ráo như nhiều cô gái đẹp, hơn nữa tôi lại không có sức khỏe, nhưng tôi tin rằng tâm hồn tôi đẹp hơn bất kỳ tâm hồn nào trên thế gian này. Đây, nhiều lúc tôi lại tự an ủi mình như thế.

Bố mẹ và bạn bè... Tình cảm nhiều lắm bao la triu mến, tôi cần rất cần, vậy mà mình lại ở đây?

Hơn một năm nay tôi sống rất lặng lẽ, không ồn ào, nhưng thường xuyên đi lang thang một mình và có một vài người bạn để tâm sự lúc tôi tuyệt vọng nhất, tôi cảm ơn các bạn rất nhiều.

Trong cuộc đời này có khoảng một người xấu (tôi không gọi là người xấu mà chỉ là một chút gì đó không vui thôi) với tôi thì đã có mười người tốt và còn biết bao nhiêu người bạn tuyệt vời khác, luôn sẵn lòng mở rộng cửa đối với tôi.

Và còn rất nhiều những người khác tuy chưa gặp mặt nhưng luôn yêu quý tôi nữa.

Đôi khi tôi cũng cứ ngồi viết lách dù chẳng ra tác phẩm gì, vì nó không có đầu mà cũng chẳng có cuối. Suy cho cùng thì cũng chẳng có gì là kết thúc cả nếu ta biết cách nuôi dưỡng và phát huy chúng.

Chỉ là viết thôi nhưng nó đem lại cho tôi nhiều thứ lắm, đem lại sự bình an thư thái cho tâm hồn. Vì có nhiều lúc những hậu quả là sự yếu đuối của tâm hồn nhạy cảm dễ tổn thương của tôi luôn khiến tôi phát ốm. Tôi nhận ra cuộc đời nhiều cay đắng quá.

Cay đắng nhiều khi tưởng chừng mình có thể buông xuôi tất cả. Tôi ao ước có thể ngã mình xuống một dòng sông nào đó hoặc nhẹ nhàng nằm trên giường và đi vào giấc ngủ vĩnh hằng.

Nhưng vì tôi là con người, mà đã là một con người thì phải có trái tim, có khối óc và phải biết chịu đựng.

Có nhiều người nói với tôi rằng:

- Tại sao em ngủ ít thế, ngủ như thế thì làm sao mà đảm bảo sức khỏe chứ?

Phải nói thật rằng, tôi rất sợ ngủ, tôi thức để biết rằng mình vẫn còn hiện hữu, chỉ có vậy thôi.

Tôi thức, vì tôi sợ rằng một lúc nào đó tôi sẽ ngủ luôn và không còn cơ hội để nhìn thấy mọi điều tuyệt vời này nữa.

Tất cả mọi điều, xấu, đẹp trên thế gian này tôi gom hết chúng lại và để sâu vào một ngăn trong trái tim tôi, cất giữ nó như một báu vật của riêng mình.

Tôi vẫn luôn đi tìm ý nghĩa của cuộc sống vì tôi biết rằng: Ai không có mục đích cho riêng mình thì không thể tìm thấy niềm vui trong bất cứ công việc nào cả.

Tôi nhận ra rằng, khi bạn mỉm cười với một ai đó tức là bạn đã tặng họ một món quà vô giá. Khi đó, bạn nhận được món quà còn tuyệt vời hơn nữa.

Gió hãy cuốn đi!

Hãy sống cuộc đời đích thực của mình trong mỗi chúng ta. Rồi ta sẽ trở thành con người mà mình mong muốn, vươn tới những ước mơ mà mình hằng ấp ủ, sẽ hướng tới những điều tốt đẹp và tuyệt vời. Khi đó ta có thể tự hào là đã truyền cảm hứng cho rất nhiều người khác. Đó chẳng phải là một việc rất đỗi tự hào hay sao?

Một ngày mùa thu khi tôi đang ngồi làm dáng, vuốt keo cho những lọn tóc xoăn của mình, bỗng điện thoại rung lên bần bật.

Một số điện lạ, là máy bàn nhưng ở trong miền Nam.

Giọng một bé gái ngập ngừng:

- Alô, chị ơi cho em hỏi đây có phải là điện thoại của chị Hồng Công không?

Tôi nói ngay:

- Đúng rồi em ạ, chị là Hồng Công đây.

Tiếng reo vui trong máy:

- Em là Hạnh đây.

- Hạnh nào? Tôi ngạc nhiên.

Tiếng em nhỏ nhẹ, nhưng rất hồ hởi:

- Hạnh ở Sơn Động đây ạ.

Tôi vui quá:

- A, chị nhớ ra rồi.

- Em thế nào?

Tôi hỏi em. Giống như gặp lại người quen, đối với những người như chúng tôi có lẽ chỉ cần hỏi như vậy là quá đủ rồi.

Tiếng em bên tai:

- Em đọc sách của chị rồi, sao chị giống em đến thế?

Tôi trả lời em:

- Ai cũng phải trải qua từng giai đoạn như vậy mà em. Nó sẽ đến từ từ từng bước một, em có biết không?

Tôi nhớ lại cách đây khoảng mấy tháng.

Đó là một ngày chủ nhật vì không phải vào viện nên tôi về quê thăm bố mẹ. Tôi nhận được một lá thư của một em gái mười chín tuổi đúng bằng tuổi của tôi khi phải gắn cuộc đời với máy móc. Cái tuổi đẹp nhất, thơ mộng nhất của một đời người.

Trong thư em nói em cũng đã bị suy thận cấp, và cũng bị luput nữa. Nhưng em chán nản và bi quan lắm. Em rất muốn có một cuốn sách "Khát vọng sống để yêu" để lấy thêm nghị lực sống tiếp. Tôi đã đi tìm và mua sách của mình và quyết định một chuyến lên thăm em vì "Khát vọng sống để yêu" đã tặng hết rồi.

Bố mẹ không muốn cho tôi đi, lo không đủ sức nhưng khi tôi năn nỉ:

- Con muốn giúp em ấy vì em ấy bi quan lắm, không lạc quan như con gái của bố mẹ đâu.

Nghe tôi nói vậy dù không muốn, bố mẹ cũng đồng ý để cho tôi đi. Nhà em ấy cách nhà tôi gần trăm cây số mà toàn là rừng núi thoi, thật là khó đi. Đồi núi trùng điệp, ngồi sau xe máy mà long sông sọc, cảm giác các bộ phận trong cơ thể mình long hết ra mất.

Ôi! Có thể gọi đây là "một chuyến xe bão táp".

Mặc dù mệt, tôi vẫn không quên thưởng thức những mùi hương dịu ngọt của những cây hoa dại ven đường.

Phong cảnh thật đẹp và dễ chịu. Tôi nói với anh chở mình:

- Em chỉ ao ước có một cái máy ảnh, để ghi lại những nơi em đã đặt chân đến thoi, nhưng không có, thật tiếc quá, nhưng không sao phải không anh, mình cứ khắc sâu nó vào trong tim là được, anh nhỉ?

Tìm đường mãi cuối cùng cũng đến nhà em nhưng em lại vào miền Nam mất rồi.

Tôi hơi buồn.

Khi anh chở tôi đi, hai anh em nói chuyện, tôi phát hiện anh ấy cũng bị bệnh suy tim độ hai và cũng chán nản lắm. Tôi tặng anh cuốn sách của mình.

Hôm nay anh gọi điện và cảm ơn vì điều đó tiếp thêm sức lực cho anh. Tôi cảm thấy vui lắm.

Không ai tin là tôi đã đi xa như vậy chỉ để tặng sách cho một em bé người dân tộc cả. Tôi rất vui vì có thể giúp người khác dù chỉ về tinh thần thoi. Tôi muốn có thật nhiều sách để tặng các em vùng sâu vùng xa, những nơi khó khăn và thiếu thốn. Tôi phải làm sao để có những cuốn sách ấy bây giờ? Tôi sẽ cố gắng làm tất cả mọi việc.

Hôm nay lại ốm rồi vì hôm qua bị ngấm nước mưa, nằm bẹp rồi nhưng tôi rất vui.

Nhạc sĩ Trịnh Công Sơn từng viết: "Sống trên đời cần có một tấm lòng. Để làm gì em có biết không? Để gió cuốn đi...". Gió sẽ cuốn những tấm lòng thơm thảo đi khắp muôn nơi, mang lại ánh sáng cho miền đất tăm tối. Mang lại hạnh phúc cho những người đau khổ. Tôi luôn mong muốn mỗi người chúng ta hãy gửi theo gió những tấm lòng của mình để cứu giúp bao người bất hạnh.

Tôi rất vui và luôn cố gắng truyền tình yêu cuộc sống, tình yêu thương của mình cho những người kém may mắn... để cuộc đời ngày càng tốt đẹp hơn. Chúng ta cần cố gắng nhiều hơn nữa phải không các bạn của tôi?

Chúc mọi người hạnh phúc và sống vui.

Em Hạnh yêu quý của chị. Chị em mình đều biết sức lực của chúng ta có hạn. Nhưng xung quanh chúng ta có những người bạn thật tốt. Dù đó chỉ là những lời động viên hay những lúc cùng nhau chịu đựng đau khổ nhưng tất cả, tất cả đều làm cho chúng ta cảm thấy hạnh phúc có đúng không em?

Đau khổ làm cho ta thấy hạnh phúc hơn đó em ạ.

Tôi luôn cầu mong những người bạn của tôi và tất cả chúng ta luôn may mắn và thành công trong cuộc sống. Chúng ta sẽ vững bền mãi với thời gian.

Hạnh ơi, tất cả những người bạn bên tôi ơi, hãy cố lên! Và chúng ta cùng hẹn với nhau, sẽ gặp nhau ở một nơi nào đó...

Tôi yêu bản thân mình

Hãy chấp nhận bản thân mình. Dù nó có xấu đến mức nào đi chăng nữa cũng không được phép rủ bỏ, vì đó là mình, là chính con người của mình. Phải yêu thương những gì thuộc về con người, cho dù nó có tồi tệ đến mức nào đi nữa.

Lần đầu tiên khi tôi cảm nhận được mình xấu xí như thế nào, đó là khi tôi mười chín tuổi, cái tuổi tràn đầy sức sống của đời một con người. Ở cạnh nhà tôi có một em bé bốn tuổi, em rất quần quýt tôi và tôi cũng vậy, rất mến bé.

Ấy thế mà sau khi mấy tháng nằm viện về, trông thấy bé theo một thói quen, tôi chạy ra bế em. Các bạn có tưởng tượng được không, em bé không theo tôi đã đành mà còn khóc thét lên nhìn tôi giống như tôi là một sinh vật lạ vậy.

Tôi sợ hãi và biết rằng mình thực sự xấu xí, xấu đến mức em bé hoảng lên khi thấy hình dáng của tôi: da xanh xao vàng vọt, gầy không thể gầy hơn, khuôn mặt hốc hác... tôi nhận thấy rằng mình xấu đi quá nhiều. Lúc đó tôi thực sự căm thù bản thân mình. Tôi ghét bản thân mình lắm. Tôi luôn có một ý nghĩ là tại sao mình lại xấu như vậy chứ, xấu đến mức trẻ con còn phải sợ. Tôi cứ đắm chìm triền miên trong luồng suy nghĩ đó, nó làm cho tôi thực sự mệt mỏi và u uất.

Mãi sau này tôi mới hiểu nếu tôi cứ có suy nghĩ này, tôi sẽ bị stress và cũng sẽ chẳng thay đổi được gì. Nếu mang một khuôn mặt mệt mỏi nó càng làm cho tôi xấu xí hơn mà điều này thì tôi không muốn một chút nào.

Vậy là không được phép và chẳng tội gì mà một mình ngồi uống nỗi đau vào bên trong cả, hãy mở rộng tầm nhìn ra thế giới bên ngoài. Còn có rất nhiều người vẫn cần đến con người tôi mặc dù tôi bị như vậy...

Tôi nhận thấy mình rất may mắn, thực sự may mắn, khi được rất nhiều người gửi gắm tình cảm của mình. Mà tình cảm ấy dù có đi tìm kiếm, xới tung mọi thứ lên cũng không chắc rằng tôi sẽ tìm được.

Và nhận ra nữa là tôi thuộc loại người có phước, bị luput, bị suy thận mà sống đến nay là 17 năm. Tuy là bệnh thì không thể khỏi được mà ngược lại càng ngày càng nặng, nhưng tôi rất bình an.

Khi đối mặt với những thử thách mới trong cuộc sống, tôi luôn thấy mình khôn lớn hơn. Tôi luôn sống vui vẻ để không làm mờ đi những niềm vui cuộc sống của tôi dù chỉ là rất nhỏ nhoi.

Không ai là người vẹn toàn cả. Mỗi một ngày lặng lẽ trôi đi, tôi nhận ra nhiều điều mới mẻ. Những điều trần trở, những buồn vui lẫn lộn cũng vơi dần theo năm tháng.

Niềm hy vọng của con người cũng vậy. Thế nhưng, chúng ta cứ ước mơ, cứ hy vọng thật nhiều để có thêm năng lượng tiếp tục sống.

Ước mơ tuổi thơ

Ước vọng đó, rồi cũng có lúc vơi cạn. Vì những điều mơ ước, hy vọng, tôi đều không đạt được. Lúc đó, tôi cảm thấy thừa thãi, vô dụng vô cùng, sống trên đời chẳng để làm gì cả, thà chết... có khi lại còn hơn.

Nhưng một lúc nào đó niềm hy vọng lại đến. Tôi lại tiếp tục ước mơ. Tôi hiểu ra một điều: ước mơ là điều kỳ diệu và tuyệt vời nhất mà tạo hoá đã ban tặng cho con người ở cuộc sống này.

Tôi là người rất tham lam nên thường có nhiều ước mơ lắm. Ước mơ đầu tiên trong cuộc đời là khi bắt đầu biết suy nghĩ, tôi nhớ rất rõ, tôi ước có bố, ước mơ được bố đưa đến trường và đón khi tan học.

Mồ côi cha khi vừa tròn ba tháng tuổi, nên tôi không thể cảm nhận được tình cảm của một người cha đối với con như thế nào, vuông hay tròn hay là hình gì nữa? Tôi không thể biết được. Khuôn mặt, hình dáng cha tôi cũng không nhớ nổi, vì tôi còn quá bé, tôi mới có 3 tháng tuổi mà. Tôi thật ngốc. Ngốc đến nỗi không nhớ nổi khuôn mặt cha. Và cho đến tận bây giờ tôi vẫn không biết được khuôn mặt cha của mình thế nào?

Tôi luôn ao ước, luôn thèm khát. Tôi thèm cả những trận roi vọt, khi nhìn thấy bạn của mình bị cha đánh, tôi ao ước, ao ước vô cùng đó là người cha của mình. Bạn khóc, tôi cũng khóc, khóc cho bạn, hay cho mình tôi cũng không biết nữa.

Nhưng lúc đó tôi cảm thấy mình hạnh phúc lắm, hạnh phúc vì được đòn roi.

Sẽ có nhiều người cho tôi là không bình thường, vì ai lại cảm thấy hạnh phúc với roi vọt bao giờ nhưng tôi tin sẽ có ai đó, dù là một vài người nào đó sẽ đồng cảm với tâm trạng của tôi.

Ước mơ thứ hai tôi cũng nhớ rất rõ đó là: hai mẹ con nước mắt giọt ngắn giọt dài hì hục lấy bát nhựa tát nước từ trong nhà ra. Trời mưa to, làm dột căn nhà bé nhỏ của mẹ con tôi. Nước ở trong nhà cũng lênh láng. Nên chẳng biết đâu là trong nhà đâu là ngoài sân nữa. Khi ấy, tôi đã ao ước có một căn nhà nhỏ thôi, đủ để che mưa che nắng.

Hai ước mơ hồi nhỏ của tôi đã trở thành hiện thực. Tôi đã có bố, gia đình tôi đã có căn nhà che nắng, mặc dù nếu trời mưa nước mưa vẫn rớt vào trong nhà, nhưng như vậy đã là tuyệt lắm rồi.

Tôi nhận ra được một điều cuộc đời rất đơn giản, nếu ta biết ước mơ thì dần dần ước mơ giản dị mà thiêng liêng kia cũng có ngày sẽ trở thành hiện thực.

Cánh cửa cũ khép lại sẽ có cánh cửa mới mở ra

Thời gian gần đây tôi nhận được rất nhiều cuộc điện thoại từ những số điện thoại lạ (từ những con người không xa lạ, tôi nhận thấy như vậy) gọi đến để chia sẻ, động viên. Nhưng cũng có khi là những cuộc điện thoại để nhận những lời chia sẻ của tôi.

Đêm nay cũng vậy, khi tôi đang ngồi trải lòng mình vào những trang blog trong ngôi sao blog (Ngôi nhà của blog Việt), chuông điện thoại lại reo. Lần này tôi cảm thấy có một điều gì đó không ổn. Mình linh cảm như thế. Hay có lẽ trời âm u hơi buồn và lạnh nên tôi cảm thấy thế.

Đêm tĩnh lặng quá, chỉ còn mình tôi chống chọi với cuộc đời thì đúng hơn.

Đúng như linh cảm của tôi khi vừa mở máy:

- Alô, tôi xin nghe.

Thì đầu máy bên kia là những tiếng nấc ngẹn ngào:

- Chị có phải là chị Hồng Công không?

Tôi trả lời:

- Chị đây, có chuyện gì xảy ra với em sao?

Giọng em run run:

- Chị à, em sắp chết rồi, chỉ còn sống được mấy tháng nữa thôi, em chán và mệt mỏi, đau đớn lắm rồi. Em chỉ muốn cái chết đến thật nhanh thôi.

Tôi đã từng trải qua những giai đoạn như vậy nên tôi hiểu, những câu hỏi hay những lời động viên lúc này không thừa nhưng cũng không cần thiết.

Thế nên, tôi nói với em:

- Nào cô bé, em hãy can đảm lên chứ. Em đã đọc sách của chị chưa?

Một tiếng nấc rất to:

- Em đọc rồi chị ạ.

Tôi nói :

- Đọc rồi phải có nghị lực thêm chứ?

Tiếng em trả lời tôi:

- Có thêm nghị lực em mới dám gọi điện cho chị.

Nhớ về một người đó từng động viên mình nên tôi nói với em:

- Em muốn khóc phải không? Vậy em cứ khóc đi, khóc xong hãy nói cho chị biết có chuyện gì nào?

Qua một hồi im lặng, giọng em đã đỡ nức nở hơn nhưng vẫn run run:

- Chị ơi em bị ung thư, chỉ còn sống được ba tháng nữa thôi chị ạ.

Nói với em can đảm lên nhưng chính tôi lại muốn khóc.

Trời ơi, em mới có hai mươi lăm tuổi, con em mới vừa đầy năm.

- Chị ơi con em còn nhỏ quá, rồi đây không có mẹ, con em sẽ khổ lắm! Tiếng khóc của em như cổ kim nén.

Biết nói gì với em bây giờ?

- Không sao đâu em, rồi chúng lớn lên chúng sẽ hiểu là em rất yêu chúng thôi mà. Dù ở đâu em vẫn yêu chúng phải không?

Giọng em rất nhỏ:

- Chị ơi em chỉ xin thêm một chút thời gian nữa thôi để con em lớn thêm, em chỉ cần thế thôi. Vậy mà cũng không được chị à.

Tiếng khóc lại bật lên, không nức nở nữa mà là vỡ òa.

Tôi biết nói với em thế nào đây, lòng tôi cũng nghẹn lại:

- Em à, người ta khoẻ mạnh họ cố gắng ít, chị em mình phải cố gắng nhiều, thời gian của mình ít thì mình làm việc nhiều lên, nhanh lên. Em cứ khóc đi nhưng em phải hiểu đời người cũng chỉ là vô thường thôi mà, em phải nhận ra nó em nhớ chưa em? Cuộc đời con người ta cũng chỉ những cơn mưa, cũng có đầu và có cuối, xuất hiện và rồi lại tan vào đất trời mà thôi. Em hãy sống hết mình với một chút thời gian ít ỏi còn lại em nhé.

Những ước mơ bình dị của em là được sống cũng không đạt được.

-Đời là bức tranh đẹp em ạ. Em hãy vẽ và tô điểm lên đó như những bông hoa tuyệt vời đi nhé.

Em nói:

- Chị ơi, em đã trải qua ba cái thứ bảy từ khi phát hiện ra bệnh rồi, không biết sống được thêm bao nhiêu thứ bảy nữa hả chị?

Em hỏi tôi, tôi biết trả lời em sao đây? Ai có thể trả lời giúp tôi?

Cuộc điện thoại làm rối tâm trạng tôi, mũi thì cay cay, mắt thì đầy nước từ bao giờ chính tôi cũng không biết nữa.

Em không bi quan, em không tuyệt vọng nhưng những nỗ lực của em đều bị vô vọng.

Có nhiều cái để cười nhưng cũng có nhiều thứ khiến tôi phải rơi nước mắt lắm. Mọi thứ đều sẽ đi qua rất nhanh. Và rồi, một ngày cũng sẽ hết.

Những câu chuyện như thế này với ai đó có thể họ sẽ quên ngay. Còn đối với riêng tôi, tôi không thể quên, nó sẽ in sâu trong não tôi.

Có lẽ tôi đã quá già nên những chuyện như thế này nó luôn nhớ và khắc ghi trong lòng mà tôi không thể quên dù một chút nhỏ nhoi. Rồi có lẽ tất cả sẽ ổn thôi, tôi tin và cầu mong như vậy.

Tôi không khóc hay là khóc mà mình không biết nhỉ? Chỉ thấy mặt nhợt nhạt nơi đầu lưỡi.

Tim đau nhói. Có những điều nói thì đơn giản nhưng thực hiện nó thì không dễ một chút nào cả. Nói với em đừng lo lắng nhưng chính mình lại đang nghĩ về em nhiều lắm.

Thành phố thì vẫn lung linh ánh đèn sáng trưng và đầy ắp những âm thanh hỗn độn. Xe cộ vẫn ồn ào, sôi động nhưng tôi thì vẫn hay bị mất ngủ mỗi đêm vì những cuộc điện thoại như thế này.

Hãy nhìn vào chính cuộc đời mình mà hoạch định ra con đường mình đi, có thể không thành công đối với người khác nhưng đã thành công với chính bản thân mình rồi.

Tôi nhận ra rằng hãy mang tình yêu đến cho những người đã làm nên chúng ta, mang đến cho những ai thiếu thốn tình cảm trong tâm hồn, mang đến cho thế giới xung quanh mình bằng mọi cách mà ta có thể. Em đã mang đến và để lại cho cuộc đời một thiên thần đáng yêu rồi đó em có biết không? Em không lẽ lo đơn độc đâu.

Thời gian sẽ không dừng lại và cũng sẽ chẳng bao giờ quay lại để cho ta nuối tiếc hay làm lại nữa. Hãy cố gắng sống sao để không phải hối hận và nói nếu như giá như sống lại ta có thể làm được đúng không em?

Mọi chuyện cũng sẽ chỉ là tương đối nếu được tính bằng ngày, bằng tháng. Thậm chí là từng giờ từng phút một. Nếu như không đau ốm thì ta sẽ làm gì trong cuộc đời của mình, lỡ đâu rất tẻ nhạt thì sao?

Em yêu quý, bất cứ nơi nào em đến trên thế gian này, kèm theo nụ cười thân thiện trên môi và cái nhìn nhân ái trên khoé mắt kèm theo một khuôn mặt rạng ngời thì em đều có thể tìm thấy những cánh cửa mới, những chân trời mới tươi đẹp.

Vì thế cho nên em hãy hoà nhập vào tất cả để ánh mắt và nụ cười của em được lên tiếng trong cõi bao la vĩnh hằng em nhé.

Cuộc sống, đôi khi có những điều mà ta không mong muốn nhưng nó vẫn cứ xảy ra nên ta phải chấp nhận và đương đầu với nó thôi.

Để em quan tâm và để em biết rằng bước vào cuộc đời này không phải là dễ nên em hãy tự tin bước vào cuộc sống mới nhé. Mong em hãy vững tin trong cuộc sống dù rất ngắn ngủi.

Hai tháng sau, cái ngày mà không khí âm u, ngột ngạt, oi bức, sấm chớp ùng oàng, những đám mây đen xuất hiện mang theo dự cảm bất hạnh, tôi nhắn tin để hỏi xem tình hình của em. Nói thật ra là tôi không đủ can đảm gọi cho em. Tôi không đủ can đảm vì tôi sợ, tôi sợ câu trả lời, tôi sợ kết quả... Và cũng đúng như linh tính của tôi.

Những tin nhắn của tôi gửi đi:

"Em à! Em sao rồi? Im lặng quá!"

Luôn luôn nhận được câu trả lời cũng im lặng thậm chí còn lạnh lùng hơn câu hỏi của tôi: "Tin nhắn của bạn gửi đi không thành công!".

Nhiều tiếng nấc, tiếng nấc thổn thức trong lòng, như có ai xát muối, như có ai bóp nghẹt gan ruột mình. Giờ đây, tôi có thể kiềm chế được tiếng khóc của mình, không tu tu như hồi xưa nữa. Hay là tâm hồn tôi đang dần chai lì trước sự mất mát của những người tôi yêu thương?

Cũng có thể ông trời đang thử thách sức chịu đựng của tôi?

Đau đớn tôi chịu được, nghèo đói tôi cũng chịu được, bao nhiêu áp lực cũng vượt qua hết, nhưng những sự mất mát như thế này là quá lớn, tôi không hề muốn và cũng không thích một chút nào cả.

Tôi là người vẫn rất nhạy cảm với những gì nhỏ nhất nên tôi vẫn cảm nhận được đau đầu, tim đau ghê gớm lắm, nhói buốt.

Lòng chùng xuống và tôi hiểu rằng, tôi đã mất đi một người bạn, một người bạn nữa mà tôi chưa hề biết mặt. Có thể chúng tôi tiếp tục gặp nhau ở kiếp khác, ở một nơi khác chăng? Có thể lắm chứ.

Tôi luôn tin và mong là như vậy.

Cầu mong em được siêu thoát vì hơn ai hết tôi hiểu rằng em còn vương vấn với đời nhiều lắm.

Tất cả mọi điều tôi gặp trên đời này đều có ý nghĩa, trong thâm tâm tôi khi đã yêu hay là dành tình cảm trọn vẹn cho một ai đó thì còn có rất nhiều điều cần phải nói lắm...

Đã từ lâu rồi tôi luôn chuẩn bị ngày kết thúc của cuộc đời mình, không luyến tiếc, làm được việc gì thì cứ làm, để lại cái gì thì để. Vừa làm vừa chuẩn bị kết thúc, không lo lắng, không hối hận, tất nhiên làm việc gì tôi cũng cố gắng hết sức của mình nhưng nếu chưa hoàn thành mà kết thúc thì cũng không sao cả.

Trái tim không đau đớn

Hai tháng nay, tối nào giờ đó em cũng gọi điện cho tôi, em hỏi tôi đủ thứ chuyện trên đời, chuyện trên trời dưới biển như bất cứ những bệnh nhân nào. Từ chuyện chế độ ăn uống đến vấn đề thuốc thang và cả về tình cảm nữa (cái này có vẻ quan trọng nhất, chuyện tình yêu mà). Biết được điều gì tôi nói cho em điều đó. Chúng tôi chia sẻ với nhau đủ mọi chuyện.

Nhưng một hôm em nhắn tin cho tôi có vẻ bức bối, ầm ức lắm tôi cảm nhận điều đó trong câu từ của em.

Em viết trong điện thoại:

- Chị ơi, sao có người lại vô tâm đến thế. Họ nói em chạy thận rồi còn yêu với đương làm gì, chẳng nào bị thần kinh thì mới yêu mà. Thế có tức không chứ. Em cứ buồn lắm..

- Rồi sao nữa em?

- Em chán và cảm thấy mình sống chẳng để làm gì. Em thấy đời mình vô dụng chẳng có ý nghĩa gì cả. Đấy chị thấy không, em không ngờ những người đó lại có thể nói như thế, cái người mà đáng lẽ ra phải động viên em. Họ nói những điều không hay, cười cợt chế nhạo em. Em ghét họ. Chẳng lẽ quyền yêu và được yêu em không có à? Em cũng là một con người bằng xương bằng thịt, em cũng có một trái tim, một khối óc kia mà...

Ôi trời! Một người con gái nhạy cảm bị tổn thương.

Tôi biết em là cô gái trẻ thông minh, một người con gái vui vẻ, dễ mến. Nhưng tôi cũng biết có những thành kiến kỳ thị của con người. Đó là thói quen tưởng chừng vô hại nhưng đã giết chết cái quý giá nhất là tâm hồn mà cuộc sống đã đem lại cho chúng tôi.

Cho dù thế nào thì việc yêu đương là tình cảm, là nhu cầu tối thiểu của một con người. Chẳng có văn bản nào, cũng chẳng có bộ luật nào cấm người suy thận được yêu, được kết hôn cả...

Có lẽ tôi đã quá già ở tuổi ba mươi, vì tôi luôn thích hồi tưởng về quá khứ.

Tôi với đôi mắt và trái tim tuy chưa hiểu hết mọi sự việc trên đời nhưng dù sao với kinh nghiệm ốm đau lâu năm của mình cũng có thể chia sẻ với em một chút.

- Chị sẽ kể cho em nghe tâm trạng của chị những lúc như thế, lúc đó nhiều khi chị cũng cảm thấy buồn những người vô lương tâm, những người đã làm ta bị tổn thương, những lời nói của người độc ác, những người được hưởng quá nhiều ưu ái. Nhưng em có biết không chính cái sự

ghét, sự thù hận đó chỉ làm cho chúng ta mệt mỏi hơn thôi. Vậy cho nên cái gì có thể thì em nên tha thứ, hãy tha thứ tất cả cho họ em sẽ thấy nhẹ lòng.

- Em hãy coi nó là một món quà của họ tặng cho em. Mà đó là những món quà mà em không thích thì em hãy cứ gói gọn lại và trả lại cho họ. Đó là lời của một người mà chị vô cùng yêu quý đã tặng cho chị, em thử áp dụng xem sao? Chị đã áp dụng rồi và thấy hiệu quả rất tốt.

Một hôm tôi ở bệnh viện về rất muộn. Mọi người tỏ ra lo lắng đã hỏi tôi đi đâu và làm gì?

Tôi đã ở lại trong bệnh viện, một người đồng cảnh ngộ đã phải nằm trong phòng cấp cứu.

"Bạn ấy bị sốt rét". Tôi trả lời mọi người. Tôi biết bạn ấy giờ đây như những ngọn lá mềm yếu run rẩy trong mưa. Đang ở giữa ranh giới quá mỏng manh giữa sự sống và cái chết.

- Nhưng em ở đó thì có giải quyết được vấn đề gì đâu, mọi chuyện đã có bác sĩ rồi, em cũng đâu có khoẻ.

Có người tỏ vẻ nghi ngờ.

Đúng thế, tôi ở đó để bạn ấy nhìn thấy tôi đang hiện hữu, và nắm tay tôi, chỉ có vậy thôi.

Vậy đó, tôi tin rằng trong chúng ta ai cũng biết sẻ chia nỗi lo âu và sợ hãi. Con đường mà chúng ta đang đi rất dài. Con người của chúng ta cũng chỉ là một cỗ máy, dù không ai muốn nhưng cỗ máy đó chẳng đôi lần hỏng hóc cần được sửa chữa, bảo dưỡng. Lúc đó chúng ta cần sự an ủi và chia sẻ lắm chứ.

- Em ơi, hãy cứ để tình yêu của em thật tự nhiên em nhé. Em hãy cứ yêu thương bằng tình cảm chân thành nhất của mình. Chắc chắn là có một cái kết thật đẹp sẽ mỉm cười với em. Hãy tin là như thế, em nhé.

Chúng tôi bị bệnh, điều đó không có tội gì cả. Nhưng có rất nhiều người lại nghĩ khác, họ cho rằng đó là một cái nợ khủng khiếp của cả gia đình và xã hội.

Nói tóm lại, chỉ những người cha người mẹ là thương yêu con của mình nhất, cho dù đứa con đó có ra sao đi nữa, dù con có tàn tật, nghiện ngập, hay ốm yếu, xấu xí đến mức nào thì cha mẹ đều vẫn rất yêu thương.

Chúng ta sinh ra trên trái đất này ai cũng có đến hai chân, hai tay, hai mắt... nhưng có duy nhất chỉ một trái tim. Mà nó lại nằm sâu trong lồng ngực. Nó luôn đập rộn ràng và nhắc nhở chúng ta hãy yêu thương và trân trọng. Lòng yêu thương cho đi sẽ không bao giờ mất mà ngược lại sẽ nhận lại rất nhiều.

Đây là lá thư em đã gửi cho tôi

TP. HCM ngày 29-4-2008

Chị yêu mến!

Lúc này thế nào rồi? Thời tiết thay đổi chị mệt lắm phải không? Bố mẹ chị đều khoẻ chứ? Cho em gửi lời chúc sức khoẻ đến bố mẹ chị nhé, chúc bố mẹ chị có thật nhiều sức khoẻ, đặc biệt là chị, chị cũng nên giữ gìn sức khoẻ. Chúc chị có thật nhiều niềm vui và nhiều hạnh phúc.

Chị ơi! Hôm em nhận được ảnh của chị, chị biết em vui đến thế nào không? Em đem ảnh của chị đi khoe với tất cả mọi người trong khoa thận, người nào cũng khen chị xinh đẹp. Thấy em vui, mọi người ai cũng vui lây. Em cảm thấy thật hạnh phúc khi được làm bạn với chị, một người con gái thật kiên cường, em cũng muốn giống chị dù trong người có bao nhiêu bệnh tật cũng không nản lòng mà sống một cách thật lạc quan, em cũng vậy dù bệnh tật hay gian khó, em cũng quyết không lùi bước, không ngã quỵ. Phải luôn sống thật vui vẻ và luôn yêu đời để ba mẹ được yên tâm. Họ không còn buồn rầu vì thấy con mình u sầu vì bệnh tật nữa.

Chị! Thật ra em rất muốn viết thư hoặc nhắn tin cho chị, muốn nói rất nhiều chuyện, muốn quan tâm chia sẻ với chị những vui buồn, muốn được động viên chị nhiều hơn... nhưng em sợ, nói càng nhiều thành ra càng dở. Mà lại càng làm chị buồn thêm, bởi vì em viết văn không hay, không biết nói thế nào để người khác vui lòng nên không có can đảm viết nhiều.

Thôi thì em cứ viết ít dòng tâm sự gửi đến chị. Đó là tấm lòng của em ở đó.

Hôm nhận được thư chị, em muốn hồi âm ngay cho chị nhưng em bận quá không có thời gian, đến hôm nay em mới viết thư hồi âm được.

Tại vì ở chỗ em làm đang thiếu nhân viên nên em phải làm thêm, và cả chạy thận nữa. Ngay bây giờ đây viết bức thư này là em đang ngồi chạy thận đó, tranh thủ thời gian viết cho chị để chị khỏi trông. Đừng buồn vì em hồi âm trễ nhé (nói vậy thôi chứ, em biết chị không buồn vì em đâu !)

Đây là ảnh của em tặng chị, em hi vọng sẽ có ngày được gặp chị ở ngoài đời chứ không phải trên ti-vi hay qua ảnh. Lúc đó chị em mình chắc có nhiều chuyện để nói lắm, có khi cả ngày không hết chuyện.

Hẹn chị ở lá thư khác nhé, chúc chị có thật nhiều sức khoẻ.

Nhớ chị nhiều.

Những phút giây ngọt ngào của cuộc đời

Có những giây phút ngọt ngào đến rồi nó lại ra đi, sẽ không cái gì có thể gọi là vĩnh cửu tan biến như bọt bong bóng xà phòng. Có những người đi qua cuộc đời ta, nhưng để lại bao ấn tượng khó phai, dù chưa một lần được gặp.

Có những chuyện gặp gỡ tưởng là rất vui, nhưng lại là sự chia ly mãi mãi.

Chỉ nói chuyện với chị qua những cuộc điện thoại, chỉ mới được tâm sự với chị qua những dòng tin nhắn thôi mà tôi cảm thấy có cái gì đó rất gần gũi thân thiết, và cũng chẳng có nhiều thời gian để quan tâm tới chị.

Nhưng trong đầu, tôi luôn có kế hoạch khi có điều kiện nhất định sẽ đến thăm chị. Qua những dòng tin nhắn và những cuộc điện thoại tôi biết rằng chị bị bệnh gì đó cũng rất nặng vì lần nào nói chuyện với tôi nghe giọng chị rất yếu ớt và chỉ có nước mắt ngẹn ngào.

Tôi dự định một ngày gần đây sẽ ghé qua thăm chị.

Ngày 20-10. Chà, ngày của phụ nữ mà, phải nhắn tin chúc mừng các chị đã chứ. Người đầu tiên tôi nghĩ tới là chị Mai.

Nói gì với chị bây giờ nhỉ, không thừa nhưng cũng không cần thiết những câu chúc sáo rỗng... chỉ đơn giản:

-Chị ơi, nhân ngày 20-10, em chúc chị mạnh khoẻ vui vẻ, chị em mình chỉ cần thể thôi chị nhỉ, để còn cười tươi như em nữa chứ!

Viết xong rồi gửi tin nhắn cho chị thôi.

Ba ngày không thấy trả lời tin, tôi cảm thấy có điều gì bất ổn.

Bây giờ tôi mới biết cảm giác chờ đợi tin tức của một người sắp rời trần thế nó dài như thế nào. Đó không phải là sự chờ đợi bình thường mà là một sự đợi chờ trong vô vọng. Những ý nghĩ vớ vẩn hiện ra trong đầu tôi.

Thế mới biết nhiều bạn mỗi ngày đều nhắn tin cho tôi và chờ đợi câu trả lời chỉ để biết rằng tôi còn hiện hữu trên đời.

Mười ngày sau thì nhận được tin nhắn từ số máy của chị khi đang nằm trên giường lọc máu. Vui không thể tả được, như là gặp lại người quen sau bao ngày xa cách vậy. Tôi muốn kể cho chị nghe thật nhiều, rất nhiều chuyện mới.

Mở máy ra.

Số máy thì quen nhưng sao những dòng tin nhắn kia thì xa lạ quá. Những con chữ đáng ghét nhay múa trước mắt tôi:

- Chị ơi! Cám ơn chị đã gửi lời chúc đến chị của em, nhưng chị ơi, chị em... mất rồi. Nhưng số máy này vẫn để trên bàn thờ chị. Chị là bạn của chị em à?

- Ủ... chị là bạn mới thôi.

- À, chị là tác giả của cuốn *Khát Vọng Sống Để Yêu* phải không ạ? Em và gia đình cám ơn chị nhiều lắm, vì nhờ có cuốn sách đó chị em đã kéo dài thêm được sự sống.

Chỉ kéo dài thêm được ba mươi ngày thôi ư? Tôi muốn chị kéo dài thêm nhiều nữa cơ...

Trời ơi! Sao chị ra đi nhanh thế? Em vẫn chưa kịp gặp mặt chị mà? Tại sao chị không chờ để chị em mình gặp nhau. Chị xấu lắm chị có biết không? Chị chẳng can đảm gì cả!

Hụt hẫng, tim tôi nện lại, không khóc mà cũng không thở được.

Chỉ kịp nhả lại: Thật vậy ư?

Không thể nói một câu chia buồn với gia đình nữa. Có lẽ gia đình nhận quá nhiều lời chia buồn rồi. Bây giờ mình có nói thì càng làm họ đau lòng thêm.

Không biết nỗi buồn trong mắt mình là gì ai có thể đọc và hiểu được chính tôi cũng không hiểu nổi, chỉ biết là rất buồn thôi.

Buồn không thể tả được. Trên đời này không có gì là không thể làm được, chỉ có cái chết là không thể cứu vãn được thôi. Tôi vẫn lưu số điện thoại của chị vào trong máy. Người em gái bé bỏng của chị cho tôi biết chị bị ung thư, lúc phát hiện được thì đã là giai đoạn cuối rồi. Đau chị vẫn đi làm, đau cũng chịu đựng một mình. Được một tháng thì chị ra đi. Chị có người yêu, hai anh chị rất yêu nhau và chờ nhau thành đạt từ rất lâu rồi. Cuộc sống của anh chị đang tràn ngập hạnh phúc. Tình yêu đó sẽ chấp cánh cho một mái ấm gia đình hạnh phúc. Cuộc sống đang mở trước mắt đầy lạc quan và hy vọng.

Khi phát hiện ra bệnh cũng là lúc chị đọc cuốn sách: *Khát Vọng Sống Để Yêu*.

Chị Mai ơi, tất cả mọi người vẫn nhớ đến chị, mẹ chị, người yêu chị và cả em nữa, chị không cô đơn lẻ loi đâu.

Chị Mai ơi! Khi một cánh cửa đóng lại, một cánh cửa khác lại mở ra. Điều chị cần làm là thôi không chờ đợi nơi cánh cửa đã đóng. Hãy tìm một cánh cửa khác đang mở ra cho mình chị nhé. Một cánh cửa mới tươi đẹp hơn, sáng sủa hơn.

Xóm chạy thận

Đã bước đến tuổi ba mươi, mỗi khi hè về, nhìn những chùm hoa phượng nở đỏ rực một góc trời, lòng tôi lại nao nao xúc động nhớ về trường, về lớp, về những cảm xúc như thời còn đi học.

Tôi không biết phải viết và diễn tả cảm xúc của mình như thế nào, nhưng trong tôi lúc nào cũng có cảm giác ấm cúng trong dãy nhà trọ của mình.

Khi nghĩ về nó lúc nào tôi cũng thấy lâng lâng hạnh phúc, xa nó thì rất nhớ. Tất cả chúng tôi trong dãy nhà trọ như một gia đình vậy. Ai đáng tuổi ông bà thì là ông bà, ai đáng tuổi bố mẹ thì là bố mẹ, ai ở tuổi anh chị thì là anh chị, ai ở tuổi em thì là em. Một gia đình nhiều thế hệ.

Có một người cấp cứu là cả dãy xúm lại lo lắng.

Một người ra đi lại buồn như chính người thân yêu của mình vậy.

Cảm giác thân thương ngập tràn đọng đầy trong tim.

Xóm của tôi rất nghèo, điều đó không phải bàn cãi gì thêm. Lúc nào họ cũng hốt hải vội vàng giống như tôi mà chẳng đâu vào đâu cả.

Đó là lý do tôi phải vội vàng. Tôi còn rất nhiều thứ muốn làm. Tôi muốn làm gì đó để tạo việc làm cho những người xung quanh, muốn mọi người có công ăn việc làm ổn định, để có thêm thu nhập dù một chút thôi.

Dù con nhà giàu hay nhà nghèo, ốm đau hay khoẻ mạnh đều có nhu cầu được hưởng thụ những trò vui và những giấc mộng lành.

Bất cứ ai cũng vậy có được ít tiền, hay khi mua sắm được thứ đồ gì thì vui mừng đi khoe khắp xóm vui sướng hơn mọi niềm vui có trên đời này vậy. Tôi ở một mình một phòng. Những lúc đi chạy thận về mệt bờ hơi tai.

Đói mà không có gì cho vào bụng cả. Mì tôm là người bạn trung thành, có khi pha mì tôm ăn tạm chống đói.

Có hôm đang ăn ngon lành thì chị hàng xóm sang mắng cho một trận:

- Đã ốm lại còn ăn mì tôm thì chịu làm sao được.

Tôi chỉ cười:

- Em quen rồi.

Chị lại mắng yêu tôi:

- Quen gì, lười thì có.

Và chị lại lấy cơm của nhà chị sang cho tôi ăn. Ấm lòng lắm. Những chuyện đó với tôi là cả một sự hạnh phúc. Tôi được nhận nhiều lắm tình cảm của mọi người, tôi trân trọng tất cả.

Phòng của tôi rất nhỏ nên mùa đông lạnh lắm, tôi thường nhét giấy vào các khe hở trong cánh cửa cho gió khỏi lùa vào phòng. Một mình ở đã lạnh lắm rồi, gió lùa vào còn lạnh hơn nhiều.

Nhiều người đến thăm tôi, họ không thể chịu được cảnh này, họ bảo sao không chuyển đi nơi khác, ở thế này làm sao mà chịu nổi? Cũng có nhiều khi, tôi cũng muốn chuyển đi nơi khác nhưng không hiểu sao lại bám lại nơi này, chẳng ai muốn rời đi. Nơi đây là một thời tuổi trẻ tôi đã sống trọn với nó.

Gần mười năm rồi, nơi đây đã ghi lại biết bao kỷ ức, bao kỷ niệm đáng nhớ của tôi. Nơi đó có những tiếng cười của sự hồn nhiên, có những trò đùa nghịch ngợm của mọi người, trong đó có tôi.

Ai cũng thấy và chắc cũng không ít người day dứt về sự thiếu công bằng trong cuộc sống. Người giàu thì quá giàu, người nghèo thì lại nghèo quá. Không phải ai cũng có tấm lòng với những người xung quanh, khi mình chưa đầy đủ thì lo cho người khác là thiếu thực tế. Vậy cho nên xóm của tôi chỉ cho nhau nhiều về tình cảm thôi.

Có những công việc rất bình thường mà đáng trân trọng, có những con người nhỏ bé thôi nhưng thật phi thường. Có những thử thách lớn lao nhưng không thể làm ta lùi bước.

Hạnh phúc thật giản dị.

Tiền chưa phải là tất cả dù rất cần. Tất cả xóm trọ của tôi đều cố gắng không ngừng. Mọi người làm đủ thứ nghề: đánh giày, bán ngô, bán xôi, bán chè... miễn là ra tiền. Tất nhiên là trừ những việc xấu.

Dường như ý nghĩa cuộc đời chúng tôi chỉ là con số không to tướng tròn trĩnh. Chúng tôi biết làm gì đây khi trước mắt mình chỉ là một màu đen u ám. Thời gian dần trôi, xóa dần mặc cảm, chúng tôi trở lại sự yêu đời vô tư vốn có của mình. Dù cuộc sống có khó khăn thiếu thốn trăm bề, dù vất vả cực nhọc bao nhiêu chúng tôi vẫn không hề nản chí, thậm chí còn can đảm và nghị lực hơn rất nhiều lần lúc ban đầu. Tôi phải cảm ơn những căn bệnh của tôi. Cũng nhờ có chúng mà tôi đã trở nên mạnh mẽ hơn, can đảm hơn.

Trong tất cả những con người như chúng tôi là cả một niềm tin sắt đá rằng ngày mai cuộc sống sẽ tươi đẹp hơn. Ý nghĩ ấy luôn làm cho tâm hồn thanh thản, làm cho trái tim ta biết yêu thương chân thật hơn.

Chúng tôi đã tự trồng hoa hồng để tô đẹp cuộc sống của mình, mà không bao giờ trông chờ người khác mang hoa đến.

Tôi phải cảm ơn mọi người rất nhiều vì mọi người đã đem đến cho tôi niềm hạnh phúc ngập tràn. Đối với cô bé xa nhà như tôi, điều đó có ý nghĩa lắm mà tôi không thể nói lên bằng lời. Cảm ơn cuộc sống còn quá nhiều điều mới mẻ và kỳ diệu.

Cầu mong tất cả mọi người đều bình yên!